

„Jullie blijven vannacht alle vier bij mij overnachten,” zei hij. „Dat redden we wel. Je kunt in dit weer niet weer de berg opgaan. Kom maar gauw mee naar ons warme huis. We gaan ons slotlied zingen.”

„Dankt, dankt nu allen God . . .”

Het Kerstfeest was afgelopen. Het was anders gegaan dan in vorige jaren. Het was zó gegaan, dat ze er nog lang over praten en denken zouden. Het Licht van Kerstmis was in de meest werkelijke zin machtiger geweest dan de duisternis!

Stranding op Kerstavond

H. Th. DE BOOY

Het huis van de Wijkers te Egmond aan Zee was, evenals alle jaren, met dennengroen en hulst versierd en in de gang hing, als van ouds, de grote rood papieren klok. Iets nieuws was de prachtige kaarsenkroon in de huiskamer; daar had Piet, de oudste van de vijf kinderen, voor gezorgd. Een boom van een jongen, die Piet, en toch nog maar amper veertien jaar. Na het kerstmaal had Vader Wijker voorgelezen uit de Bijbel en vervolgens nog een mooi verhaal verteld. De kerstliederen werden gezongen, de kaarsjes straalden aan de boom en tot dusver was de Kerstavondviering van de Wijkers volgens traditie verlopen. Alleen . . . de ware stemming bleef afwezig. Zeker, lekker eten, een kerstboom met enkele verrassingen er onder, kerstliederen en een kerstverhaal hoorden er bij, maar de èchte warme sfeer wilde maar niet komen. Nu hadden wa-

rempel de twaalf jaar oude tweelingen Jan en Wouter nog ruzie gekregen ook en van de weeromstuit waren zij hun jongere zusjes Klaartje en Marijke gaan plagen, totdat de waterlanders voor den dag kwamen.

Vader Wijker voelde zijn geprikkeldheid groeien... wat mankeerde de kinderen, dacht hij geërgerd. Als ze zo doorgingen, dreigde deze Kerstavond een mislukking te worden. Eindelijk kon hij zich niet langer beheersen en viel nijdig uit. Piet keek met grote schrikogen naar z'n Vader. Als-ie driftig wordt, ga ik liever naar bed, dacht hij. Moeder troostte de beide meisjes en veegde hun tranen weg. Jan en Wouter hielden zich nu stil en keken bedremmeld voor zich uit. Er werd enige minuten niet gesproken. Nu hoorde je pas goed hoe vreselijk de storm te keer ging; regenviagen kletterden tegen de ramen en de wind loeide door de bomen. De barometer was die dag snel gezakt, maar eerst na donker worden begon de Noordwestenwind op te steken en in korte tijd groeide hij tot orkaankracht aan.

Het huis van de Wijkers stond dicht achter de duinenrij, slechts een paar honderd meter van het Noordzeestrand verwijderd. 's Middags was de zee al gaan grommen en kondigde zo de naderende storm aan.

„Misschien is het de storm die ze parten speelt,” dacht Vader Wijker, „ze groeien niet voor niets dicht bij de zee op. Een beetje zout water zullen ze wel in hun bloed hebben.” Er ging iets onheilspellends uit van de losgebroken natuurkrachten, je kon je oren er niet voor sluiten. Piet had de radio aangezet en afgestemd op de 137 m golf, die uitsluitend mag worden gebruikt voor noodseinen van schepen.

Er klonk alleen gekraak uit de luidspreker. „Wat doe je, jongen?” vroeg Vader Wijker. „Luisteren of er al noodseinen worden gegeven, Vader.”

Jan en Wouter waren er nu plotseling helemaal in, gespannen luisterend hurkten zij voor de radio. Het gekraak bleef enige tijd aanhouden, totdat plotseling een zware stem doorkwam: „May day, May day, May day¹⁾), hier de coaster „Suzanna”, verkeren in nood op 52°43' NB 4° 30' OL. Luiken ingeslagen, het schip maakt water en heeft zware slagzij. Drijven naar de wal en hebben onmiddellijk hulp nodig. Over.”

De radiotelefonist van de wacht op het Rijkskuststation Scheveningen-Radio reageerde dadelijk. Keihard kwam het antwoord: „Hier P. C. H. Scheveningen-Radio. Hebben noodsein ontvangen, reddingstations en sleepboten worden gewaarschuwd.”

Vader Wijker liep direct naar de gang en zette de positie van de „Suzanna” af op de daar hangende kaart van de Noordzee. Z'n gezicht stond strak toen hij weer in de kamer kwam. „De „Suzanna” is nog maar vijf mijl uit de wal,” zei hij. „'t Is eb, de stroom trekt dus om de Zuid, zodat ze met deze Noordwestenwind vermoedelijk even benoorden Egmond zal stranden.”

„Hallo, hallo, „Suzanna,” klonk het nu uit de luidspreker, „hier sleepboot „Noordzee” van IJmuiden. We zullen proberen of we naar buiten kunnen komen, als je sleepboot-hulp wilt hebben. Over.”

Even stilte en heftig gekraak. Toen kwam de kapitein van de „Suzanna” weer voor de zender. „Hallo „Noordzee”, ja dat is goed verstaan. We hebben dringend hulp nodig, ankerkettingen zijn gebroken, we drijven hard naar de kust en U zult vermoedelijk te laat komen. Hebben 25° slagzij en schip is niet meer bestuurbaar. Zullen vuurpijlen afschieten om ons kenbaar te maken. Wanneer kunt ge bij ons zijn, we houden . . .”

Plotseling stilte; alleen nog maar gekraak. Het gesprek was ineens afgebroken. Piet

1) „May day” (M'aidez, Help mij) is het internationale noodsein.

verstelde de golfknop, maar hoe hij ook zocht, de „Suzanna” gaf taal noch teken meer. „Hallo, hallo „Suzanna”, hier de „Noordzee”, U was plotseling weg, hoort U mij? Over.” Geen antwoord. Ook Scheveningen-Radio probeerde tevergeefs in contact te komen met de in nood verkerende coaster. Met ingehouden adem zat Vader Wijker met z’n drie zoons voor de luidspreker. Moeder had de beide meisjes op schoot genomen en trachtte hun aandacht af te leiden, maar dat lukte niet meer.

Klaartje en Marijke hadden best begrepen, dat er iets ernstigs aan de hand was. „k Zou de meisjes maar naar bed brengen, Vrouw,” zei Vader Wijker. „Van een Kerstviering komt nu toch niets meer terecht.” Hij boog zich voorover en luisterde ingespannen. „De „Suzanna” antwoordt niet meer. Arme kerels,” zei hij binnensmonds.

Een heftige windstoot deed alle ramen rammelen; het woei nu met orkaankracht. Grote takken kwamen met krakend geweld naar beneden; dakpannen zeilden door de lucht en vielen kletterend kapot; het fijne duinzand stooft wervelend landwaarts. Als angst-aanjagende ondertoon van deze wilde stormsymphonie hoorde men het doffe gebrul van de vervaarlijke branding.

„De „Suzanna” kan niet meer ver uit de wal zijn, denkt U ook niet, Vader?” vroeg Piet. „Hoogstens een paar mijl, misschien drijft het schip nog en is alleen de radio plotseling defect geraakt. Dan kan ieder ogenblik de stranding worden verwacht. De mannen van de reddingboot zijn natuurlijk al gewaarschuwd. Zo’n coaster heeft met deze hoge zee een goede kans om over de buitenste banken te slaan en eerst op een paar honderd meter van de duinenrij te blijven zitten. Luister eens, Piet, of je de reddingboot van IJmuiden al kunt horen. Ik denk, dat de „Neeltje Jacoba” wel is uitgevaren.”

Inderdaad, na enig zoeken kwam de „Neeltje Jacoba” door. De stuurman riep tevergeefs de „Suzanna” op. „Als je zender defect is en je kunt ons wel ontvangen, steek dan vuurpijlen af. We varen meer onder dan boven water en kunnen niet veel zien. Over.” Z’n stem klonk rustig, alsof het een pleziertochtje gold. Toch zou de reddingboot nu slingeren en stampen als een bezetene.

Piet kende de schipper van de „Neeltje Jacoba” en die had hem wel eens verteld over woeste brandingvaarten en hoe hij dan voortdurend moest trachten de steil oprijzende grondzeeën te ontwijken, die zich als wilde beesten op hun prooi stortten.

„Nu komt 't er op aan,” zei Vader Wijker. „'t Is wel machtig, dat zo'n kleine reddingboot kans heeft gezien de grondzeeën voor de haveningang van IJmuiden te trotseren. De zes redders aan boord van de „Neeltje Jacoba” zullen een uurtje geleden ook wel bij een kerstboom hebben gezeten in een warme huiskamer. En nu vechten zij tegen het geweld van de zee . . .”

Moeder had de meisjes naar bed gebracht. „Ik denk wel niet, dat ze spoedig slapen,” zei ze. „Geen wonder,” zei Piet. „Voor òns is 't al moeilijk om in huis te blijven.”

„We *blijven* niet in huis,” zei Vader Wijker plotseling. „We gaan naar de kust. Kleedt je warm aan.” De jongens lieten zich dit geen twee keer zeggen. „Zou je Jan en Wouter wel meenemen?” vroeg Moeder, en haar stem klonk bezorgd.

„Ze zijn twaalf jaar, en laat ze dit maar eens meemaken. Dat zullen ze hun leven lang niet vergeten,” zei haar man.

Even later worstelde Vader Wijker zich met z'n drie zoons moeizaam vooruit tegen de woeste Noordwester in. Ze moesten hun ogen dichtknijpen vanwege het striemende zand. Piet had een elektrische toorts meegenomen en liep voorop. Langs een smal voetpaadje klommen zij tegen de eerste duinenrij op. Hier kregen zij het volle geweld van de storm te verduren. Jan en Wouter konden zich niet staande houden en zochten de beschutting op van een duinpan. Zo nu en dan braken hagel- en regenbuien los en dan moest je je ogen helemaal dichtknijpen. Na een bulderende windstoot was er soms even een moment van betrekkelijke stilte, en van die gelegenheid profiteerden Vader Wijker en Piet om in de duistere stormnacht te speuren naar noodseinen van de „Suzanna”. Toen plotseling een vuurpijl als een vurige streep uit de branding oprees, gaven zij een kreet van verrassing. Nu zagen zij ook de romp van de coaster, voortdurend bedolven door de aanstormende branding. Het schip zat op de eerste bank; te dicht bij de wal dus voor de „Neeltje Jacoba”. Alleen een lichte motorstrandreddingboot met haar geringe diepgang zou langs zij kunnen komen.

De redders van het station Egmond aan Zee der Kon. N.Z.H.R.M. waren direct gealarmeerd, toen de „Suzanna” haar eerste radio-telefonienoodseinen had gegeven.

Op de boulevard stonden zij klaar in hun gele oliejasen naast de grommende waterdichte tractor en de blauw en witgeschilderde strandreddingboot op haar wagen met grote rupsbandwielen.

Ook zij hadden de vuurpijl gezien en direct kwamen zij nu in actie. Er was nog een klein reepje strand over, net genoeg om de reddingboot langs de duinvoet te rijden. Het zoeklicht werd recht tegenover de „Suzanna” opgesteld en de tractor duwde de bootwa-

gen de branding in. De bemanning was aan boord geklommen. De zee joeg met onstuimig geweld landwaarts en soms werd de tractor geheel bedolven. De lanceerder gaf een schelle stoot op een fluit. Dit was het sein voor de tractordrijver om achteruit te rijden. De lanceertouwen kwamen strak, de redders wierpen de sjortouwen los en de boot gleed in zee. Het moment was goed gekozen; de boot kwam vlot en direct zette de schipper de motor op volle kracht vooruit. De afstand tot de „Suzanna” bedroeg maar 150 meter, maar de branding wierp zich op de kleine boot, die zich steigerend een weg baande door de wilde zee. Het was een adembenemend schouwspel. De witte brandingtoppen, fel belicht door de zoeklichtbundel, de kleine reddingboot met z'n stoere mannen, die langzaam het hulpeloze wrak naderde . . .

Vader Wijker stond nu met z'n drie jongens op de duintop. Hij hield Jan en Wouter stevig vast. Piet hielp de handdynamo van het zoeklicht draaien. De „Suzanna” lag als een golfbreker dwars in de branding en witte watermuren stortten zich voortdurend op het hulpeloze schip. De reddingboot kwam aan lij langs zij en één voor één sprongen de schipbreukelingen in de dansende boot. Enkele minuten later stormde de reddingboot, door een zware breker meegesleurd, recht de wal in. Vlakkbij de duinvoet liep zij op het strand vast en onmiddellijk werd een stalen tros ingepikt, zodat de boot door de tractor geheel op het droge kon worden gehaald.

Behulpzame handen hielpen de vijf kletsnatte schipbreukelingen van de „Suzanna” tegen het steile duin opklauteren. Zij trilden van doorgestane emotie. „M'n huis ligt hier vlak achter,” zei Wijker tot Jaap Groen, de schipper van de reddingboot. „Laat ze voorlopig maar met mij meegaan, dan kunnen zij zich warmen. En gelukkigwens met de redding, Groen. Dat was knap werk.”

Enkele minuten later zaten de vijf geredden in de warme huiskamer van de Wijkers. Zij rilden nog, ondanks de gloeiend gestookte kachel. Moeder Wijker liet het bad vollopen en Vader haalde kleren en dekens voor den dag. De jongens schonken dampende koppen thee in. Klaartje en Marijke hadden niet in bed kunnen blijven. Zij hadden de kerstboomkaarsjes weer aangestoken en keken nu met grote ogen naar de schipbreukelingen, die zich geleidelijk behagelijker gingen voelen. Zij vertelden wat er in hen was omgegaan, toen de „Suzanna” op de kust was gesmeten . . .

Toen het reddingsmaterieel weer in het boothuis stond, is ook de schipper van de reddingboot naar het huis van de Wijkers gegaan. Eén voor één gaven de redders hem een

stevige handdruk, Jaap Groen voelde hun dankbare blik als de meest waardevolle beloning, die men hem voor deze gevaarlijke, moeilijke redding op Kerstnacht kon geven. „Jullie hebt ons leven gered,” zei de kapitein van de „Suzanna”, „en dat zullen wij nooit vergeten.”

Buiten raasde de storm voort, maar in de warme, nu bijna overvolle huiskamer van de Wijckers zaten dankbare, gelukkige mensen, die samen het mooiste Kerstfeest van hun leven vierden.

De mantel voor de Koning

GREET KONINGS

„Pas op, Margreet! Je trekt het mandje haast uit m'n hand!” riep Bertil verschrikt.

„Ik kon er niets aan doen,” zei Margreet. „Ik struikelde over een steen.”

Langzaam en voorzichtig liepen ze het bergpad af. Het mandje schommelde tussen hen in. Dat mocht niet vallen. Want in dat mandje zaten de boodschappen voor Grootmoe. Die had Moeder gekocht. Ze had ook een lekker krentenbrood gebakken. En al dat heerlijk mochten Bertil en Margreet wegbrengen. Iedere Zaterdag liepen ze langs dit pad naar beneden.

Bertil en Margreet woonden in een dorpje in de bergen. Het huisje van Grootva en Grootmoe stond onderaan de grote berg. Het was een grappig, oud huisje. Het had een groot rieten dak en kleine, groenachtige ruitjes. De luiken waren vuurrood geschilderd. „Dat dak is m'n muts,” zei Grootva altijd. „En de ruitjes zijn m'n brilleglazen.” Grootva was een echte grappenmaker.

„Ik zie Grootmoe's witte muts al!” riep Bertil opeens.

„Ik ook . . . ik ook!” lachte Margreet. „Grootmoe ziet ons niet. Zullen we eens roepen? Let op, Bertil, ik tel tot drie. Eén . . . twee . . . drie!”

„Grootmoe . . . oe . . . oe!” riepen ze tegelijk.

Grootmoe hoorde het. Ze zat voor haar huisje in de zon. Ze spon de fijne schapenwol. Ze keek op en zwaaide blij naar de kinderen. Even later renden Bertil en Margreet het grasveldje over. Ze zetten de mand neer en kusten Grootmoe op haar rimpelige wangen.

„Hé daar . . . hé daar!” hoorden ze Grootva roepen. Hij tikte eens tegen z'n groene brilleglazen en wenkte.

„Joe . . . we komen!” riepen Bertil en Margreet.

Ze stormden het kamertje binnen en klommen naast Grootva op de weefbank. Ze lachten en praatten en wiebelden met hun benen. Opeens vroeg Bertil:

„Is het waar, Grootva?”

„Wat, m'n jongen?”

„Dat u een mantel voor de koning gaat weven.”

„Wie heeft je dat verteld?”

„Moeder.”

„Zo, heeft Moeder je dat verteld.”

Bertil en Margreet knikten.